

Roomalaiskirjeen luvussa kuusi Paavali käsittelee suhdettamme syntiin. Armo on ylenpalttinen siellä, missä synti on suureksi tullut, (Room. 5:20) mutta Paavali selittää, ettei se oikeuta meitä kuitenkaan synnin tekoon tai siinä elämiseen.

"Pois se! Me, jotka olemme kuolleet pois synnistä, kuinka me vielä eläisimme siinä? Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme Hänen kuolemaansa kastetut?" Room.6:2-3

Saamme siis yhdessä Jeesuksen kanssa olla haudatut kuolemaan, mutta myös osallisuuteen Hänestä kumpuavaan ikuisen elämään. Siksi meidän ei tule palvella syntiä ja sen himoa. Olemme Jeesuksessa Kristuksessa vanhurskautettuja – eli syyttömäksi julistettuja, joka johtaa käytännössä siihen, että synnillisen mielemme hallintavalta kukistetaan.

"Kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on Hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme enää syntiä palvelisi; sillä joka on kuollut, se on vanhurskautunut pois synnistä." Room.6:6-7

Paavali kehottaa meitä pitämään itsemme siis synnille kuolleina. Se tarkoittaa, ettemme tahallamme tekisi - jatkuvasti ja eläen synnissä. Se on myös synnin hallintavallan kukistamista, niin omassatunnossa kuin käytännön elämään ulottuvina valintoina. Emme me kuitenkaan tekojen kautta pelastu, mutta armon saamiseksi tarvitaan nöyrää

parannuksen mieltä. Se tarkoittaa, että pyrkisimme elämään synnistä vapautettuina, ilman, että synti saisi ohjailta tuntojamme, tekojamme, ajatuksiamme ja valintojamme.

"Älköön siis synti hallitko teidän kuolevaisessa ruumiissanne, niin että olette kuuliaisit sen himoille, Älkääkä antako jäseniänne vääryyden aseiksi synnille, vaan antakaa itsenne, kuoleista eläväiksi tullessa Jumalalle, ja jäsenenne vanhurskauden aseiksi Jumalalle." Room.6:12-13

Armon tähden synnin ei pidä meitä hallitsemalla. Tämän jumalisen olemuksen ja Jumalasta lähtöisin olevan armon tulisi säilyttää puhtaana ja kirkkaana. Sen varassa pääsemme kerran perille ja siinä ainoastaan lepää pelastumisemme.

"Ettekö tiedä, että kenen palvelijoiksi, ketä tottelemaan, te antaudutte, sen palvelijoita te olette, jota te tottelette, joko synnin palvelijoita, kuolemaksi, tahi kuuliaisuuden, vanhurskaudeksi? Mutta kiitos Jumalalle, että te, jotka ennen olitte synnin palvelijoita, nyt olette tulleet sydämessänne kuuliaisiksi sille opin muodolle, jonka johtoon te olette annetut, ja että te synnistä vapautettuina olette tulleet vanhurskauden palvelijoiksi!" Room.6:16-18

Ilman pyhitystä, uskoa ja Jumalaa ihminen on vapaa vanhurskauden laista, mutta sellaisesta elämästä seuraa lopulta kuolema ja häpeä.

"Sillä kun olitte synnin palvelijoita, niin te olitte vapaat vanhurskaudesta. Minkä hedelmän te siitä silloin saitte? Sen, jota te nyt häpeätte. Sillä sen loppu on kuolema." Room.6:20-21

Jumalan lapsilla taas on pyhitettyjen perintöosa, eli iankaikkinen elämä!

"Mutta nyt, kun olette synnistä vapautetut ja Jumalan palvelijoiksi tulleet, on teidän hedelmänne pyhitys, ja sen loppu on iankaikkinen elämä. Sillä synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme." Room.6:22-23

Onkin suurenmoinen ilo todeta Raamatun mukaan, ettei ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat. Voit olla varma siitä, että elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista! (Room.8:1-2) – Vaikka lihalisessa olemuksessamme - tässä ruumiissamme asuukin synti (Room. 7:17) Saamme täydellä oikeudella elää synnistä vapautettua elämää hengessä. Toisin sanoen, meidän ei tarvitse sanoutua yhtäpitäviksi synnin kanssa – kuunnellen sen himoja ja antaen sen vaikuttaa valintoihimme ja tuntoihimme. Paavalihan opetti synnin läsnäolosta, että "Jos minä siis teen sitä, mitä en tahdo, niin sen tekijä en enää ole minä, vaan synti, joka minussa asuu." (Room.7:20) Paavali siis kuvaa synnin olemusta ja vaikutusvaltaa selkeästi erottaen sille, kuin oman paikkansa. Varmasti niin hän, kuin meistä jokainen haluaisi poistaa synnin olemassaolon kokonaan, mutta se ei ole mahdollista tässä ajassa. Pyhistä pyhinkin ja hurskaimmasta hurskainkin ihminen omistaa ruumiin, jossa asuu synti. Sen ymmärtäminen asettaa ihmisen riittävän nöyrälle paikalle, käsittääkseen asemansa Jumalan edessä ja myös suhteessa kanssaihmiisiin. On siis täysin turhaa ylpeillä hurskaalla vaelluksella, kun kuitenkin koko ajan mukanaamme kulkee synti turmeltuneessa ruumiissamme. Ky symys on lähinnä siitä, **saako synti hallita sinua, vai hallitsetko sinä ruumiissasi asuvaa syntiä.**

